

(Fremsat 15/5 90. Første behandling 17/5 90. Betænkning 18/5 90. Anden behandling 30/5 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jane Oksen (FP):

Statsministeren havde under afslutningsdebatten i går ikke mange bemærkninger om amterne og kommunerne, som dog er en væsentlig del af den offentlige sektor. Det er i hvert tilfælde her, der bruges de fleste offentlige kroner. Den eneste bemærkning vedrørende kommunerne, statsministerens tale indeholdt, var, at man bidrog til at fjerne mulighederne for at nedbringe de offentlige udgifter, når man lagde hindringer i vejen for aftaler mellem regeringen og kommunerne.

Nu er det jo ikke lige meget, hvad disse aftaler går ud på. Den aftale, regeringen indgik om amternes og kommunernes økonomi for 1991, kunne Fremskridtspartiet selvfølgelig ikke støtte.

Det er ufatteligt, at regeringen ikke stiller nogen som helst reelle krav til kommuner og amter. I den alvorlige økonomiske situation, vi befinder os i, kan det ikke være rimeligt, at der ikke stilles krav om personalereduktioner, anlægsstop, stop for tillægsbevillinger osv.

Skattelettelser er der heller ikke udsigt til. Det er kun noget, der finder sted i et valgår. Skatten blev i kommunerne ved aftalen i 1989 nedsat med en bagatel, således at vi her i 1990 dog har fået det kommunale skattetryk en lille smule ned. Men når landets situation bliver ringere, og når det står ringere til med statens finanser her i 1990, så skal kommuner og amter nøjes med at holde skatten i ro.

I den økonomiske oversigt fra maj 1990 er anført, at man regner med – det kan man jo altid – at den offentlige beskæftigelse falder med 3.000 personer i år og yderligere 4.000 i 1991. Det er vist også på tide, når der de sidste 5 år er kommet 32.000 flere ansatte i den offentlige sektor, og det er faktisk i kommunerne, det er sket.

Der er noget, der tyder på, at staten er bedre til at overholde kravene om at reducere antallet

af ansatte med de 1,5 pct. årligt. Det havde været rimeligt at forlange det samme af kommunerne. Men det har den socialdemokratiske formand for Kommunernes Landsforening, hr. Thorkild Simonsen, vel modsat sig. Og regeringen vil så forfærdelig gerne lave politik med Socialdemokratiet. Det har vi set med de mange forlig. De Radikale taler også evig og altid om samarbejde over midten. Fremskridtspartiet kan ikke se, at der er råd til den luksuspolitik, Socialdemokratiet står for, slet ikke nu, hvor det virkelig bliver nødvendigt med spareforslag.

Det er rigtigt, at kommunerne har store udgifter, bl.a. til kontanthjælp. De er fordoblet, siden den borgerlige regering startede. En af grundene er nok, at vi har fået utrolig mange flygtninge. Her mener vi også regeringen bliver nødt til at gribe ind. De er begyndt at klage sig ude i kommunerne, når endnu flere skal på offentlig forsørgelse.

Regeringen havde en skøn majplan i 1989. »Ny vækst og fremgang« kaldte man den optimistisk. Ifølge den skulle der spares 7 mia. kr. i kommunerne, og de skulle bruges til skattelettelser på 2 pct. hvert år fra 1991 til 1994.

Intet i de aftaler, regeringen nu har indgået med kommunerne, lever op til dette. Der var ingen krav om personalereduktioner eller andre offentlige besparelser, og de penge, kommuner og amter skylder staten, får de lov at udskyde til bedre tider, der formentlig aldrig kommer. Bloktilskuddene er forhøjet, og deponeringsafgiften eller den såkaldte straffeafgift kan man begynde at få tilbage før tiden. Jo, det tegner godt. Der er intet, der tyder på sparekrav over for kommunerne.

Der havde faktisk været behov for et politisk indgreb, selv om selvstyre kan være godt nok, for erfaringerne har vist, at hvis der ikke er stram styring for kommunerne, går det ikke. Det er vanskelige opgaver, kommunerne står over for, men statens er mindst lige så alvorlige, og derfor forstår vi ikke, at kommuner og amter ikke i større grad skal være med til at betale den gæld, de selv har været med til at oparbejde. Det var rimeligt, om de hjalp staten med at nedbringe kæmpeunderskuddet.

Af disse grunde kan Fremskridtspartiet ikke støtte den aftale, regeringen har indgået med kommuner og amter, og vil derfor som det eneste fornuftige og realistiske parti i Folketinget stemme imod.